

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1907/2558

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ บริษัทแมชชีนเนอรี แอนด์ลิ่ง จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 ฉ, ป.รัชฎากร มาตรา 30, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 1168, ป.พ.พ. มาตรา 1250, ป.พ.พ. มาตรา 1252, ป.พ.พ. มาตรา 1264

## ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 112 ฉ บัญญัติให้ผู้นำของเข้ามีสิทธิอุทธรณ์การประเมินอากรต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน และ ป.รัชฎากร มาตรา 30 บัญญัติให้อุทธรณ์การประเมินภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน จึงเป็นกรณีที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด หากผู้นำของเข้าไม่อุทธรณ์ก็ต้องถือว่าพอใจการประเมินและเป็นอันยุติ ผู้นำของเข้าจะนำคดีมาฟ้องให้เพิกถอนการประเมินไม่ได้ ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 7 (1) และมาตรา 8 และไม่อาจต่อสู้คดีในชั้นศาลว่าการประเมินไม่ชอบ จำเลยที่ 1 มิได้อุทธรณ์การประเมิน ย่อมไม่มีสิทธิยกข้อต่อสู้ในชั้นศาลว่าการประเมินไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากการประเมินผิดประเภท จำเลยที่ 1 ได้รับหนังสือแจ้งการประเมินโดยมิได้อุทธรณ์การประเมิน ซึ่งในขณะนั้นจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 ทั้งต่อมายังเป็นผู้ชำระบัญชีของจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 ย่อมมีหน้าที่เอื้อเฟื้อสอดส่องในการประกอบกิจการของบริษัทที่ตนเป็นกรรมการตาม ป.พ.พ. มาตรา 1168 และในฐานะที่เป็นผู้ชำระบัญชีตามมาตรา 1252 จำเลยที่ 2 ควรจะต้องรู้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นหนี้ค่าภาษีอากรดังกล่าว จำเลยที่ 2 อ้างว่าโจทก์ทั้งสองมิได้แจ้งการประเมินแก่จำเลยที่ 2 จึงไม่ทราบว่ามีหนี้ภาษีอากรจึงรับฟังไม่ได้

## คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้บังคับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าภาษีอากรจำนวน 2,906,974.72 บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของจำนวนเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม 179,435 บาท แต่ไม่เกินจำนวนค่าภาษีที่จะต้องเสีย นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าภาษีอากรจำนวน 2,906,974.72 บาท ให้แก่โจทก์ทั้งสอง พร้อมด้วยเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของต้นเงินภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 179,435 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์ แต่เงินเพิ่มมิให้เกินกว่าจำนวนค่าภาษีที่ต้องชำระ และให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสองโดยกำหนดค่าทนายความ 8,000 บาท จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการแรกมีว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบหนี้ค่าภาษีอากรตามการประเมินหรือไม่ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า แม้จำเลยที่ 1 ได้รับแจ้งการประเมินภาษีจากโจทก์ทั้งสองแล้ว แต่จำเลยที่ 1 มิได้อุทธรณ์การประเมิน ก็ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้ถือว่าประเมินเป็นอันยุติ นั้น ศาลฎีกาแผนกคดี

ภาษีอากรเห็นว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 112 ฉ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 17 ) พ.ศ.2543 มาตรา 8 และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2543 เป็นต้นไป บัญญัติว่า "ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีสิทธิอุทธรณ์การประเมินอากรของ พนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามแบบที่อธิบดีกำหนดได้ ภายในสามสิบ วันนับแต่วันที่รับแจ้งการประเมิน..." และประมวลรัษฎากร มาตรา 30 บัญญัติว่า "ในการ อุทธรณ์การประเมินภาษีอากรที่อากรไม่มีหน้าที่ประเมิน ให้อุทธรณ์ภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน..." การประเมินอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มส่วนที่ขาดราย ภาษีอากรจึงเป็นกรณีที่มีกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติให้คัดค้านหรืออุทธรณ์คำสั่งหรือ คำวินิจฉัยต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ หากผู้นำของเข้าไม่ อุทธรณ์ก็ต้องถือว่าผู้นำของเข้าพอใจการประเมินนั้นและเป็นอันยุติ ผู้นำของเข้าจะนำคดีมาฟ้อง เพื่อให้เพิกถอนการประเมินไม่ได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดี ภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 7 (1) และมาตรา 8 และย่อมไม่อาจต่อสู้คดีในศาลว่าการประเมินนั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อจำเลยทั้งสองยอมรับมาในอุทธรณ์ว่า หลังจากจำเลยที่ 1 ได้รับทราบการ แจ้งการประเมินให้ชำระค่าภาษีอากรแล้ว จำเลยที่ 1 มิได้อุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมินตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติ ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 112 ฉ และประมวลรัษฎากร มาตรา 30 ย่อมมีผลให้จำเลยที่ 1 ไม่มี สิทธิยกข้อต่อสู้ในชั้นศาลว่าการประเมินไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากเป็นการประเมินผิดประเภท พิกัด คดีจึงรับฟังได้ว่า สินค้าพิพาทที่จำเลยที่ 1 นำเข้าจัดอยู่ในประเภทพิกัดที่ 8701.900 ในฐานะ เป็นรถแทรกเตอร์ชนิดอื่นๆ ตามการประเมิน จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชำระอากรขาเข้าและ ภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมทั้งเงินเพิ่มตามที่โจทก์ฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการสุดท้ายมีว่า จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชำระหนี้ ค่าภาษีอากรของจำเลยที่ 1 หรือไม่ เพียงใด จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 ไม่เคยทราบ การประเมินมาก่อน โดยจำเลยที่ 2 เข้ามาเป็นกรรมการและผู้ชำระบัญชีของจำเลยที่ 1 เพื่อ ดำเนินการเลิกบริษัทเท่านั้น จำเลยที่ 2 ได้รับหนังสือแจ้งให้ชำระหนี้ค่าภาษีอากรเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2551 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่จำเลยที่ 1 จดทะเบียนเลิกบริษัทเสร็จสิ้นไปแล้ว จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ตามฟ้อง แต่หากต้องรับผิดชอบก็ไม่เกินทรัพย์สินที่เหลืออยู่จำนวน 343,600 บาท นั้น เห็นว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระบัญชีของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นบริษัทจำกัด มีหน้าที่ ชำระสะสมงานของจำเลยที่ 1 ให้เสร็จไป กับจัดการใช้หนี้เงินและแจกจ่ายสินทรัพย์ของ จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1250 ข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า ก่อนที่จำเลย ที่ 1 จดทะเบียนเลิกบริษัทเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2550 และจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อ วันที่ 16 กรกฎาคม 2550 นั้น จำเลยที่ 1 ได้รับแจ้งการประเมินภาษีอากรแล้วเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2549 โดยจำเลยที่ 1 มิได้อุทธรณ์โต้แย้งการประเมินดังกล่าว ซึ่งขณะนั้นจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 ทั้งต่อมาจำเลยที่ 2 ยังเป็นผู้ชำระบัญชีจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 ย่อมมีหน้าที่เอื้อเฟื้อสอดส่องในการประกอบกิจการของบริษัทที่ตนเป็นกรรมการตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1168 และในฐานะที่เป็นผู้ชำระบัญชีตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1252 จำเลยที่ 2 ควรจะต้องรู้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นหนี้ ค่าภาษีอากรดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสอง ที่จำเลยที่ 2 อ้างว่าโจทก์ทั้งสองมิได้แจ้งการประเมินแก่ จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 จึงไม่ทราบว่าหนี้ภาษีอากรจึงรับฟังไม่ได้ เมื่อปรากฏตามงบดุลว่า จำเลยที่

1 มีเงินสดคงเหลือ 343,600 บาท แต่จำเลยที่ 2 มีได้กันเงินที่จะชำระหนี้ให้โจทก์ทั้งสองโดยกลับแบ่งเงินจำนวนดังกล่าวเฉลี่ยคืนให้แก่ผู้ถือหุ้น จึงเป็นการดำเนินการที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1264 และมาตรา 1269 การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นการจงใจปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง แต่ทางนำสืบของโจทก์ทั้งสองไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 มีทรัพย์สินอื่นนอกเหนือจากที่แสดงไว้ในบัญชีดังกล่าวหรือมีการจัดทำบัญชีไม่ตรงต่อความเป็นจริงดังที่โจทก์ทั้งสองแก้อุทธรณ์ จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดชอบในหนี้ภาษีอากรที่จำเลยที่ 1 ค้างชำระในวงเงินไม่เกินที่จำเลยที่ 1 มีเหลืออยู่ในวันเลิกกิจการเป็นจำนวน 343,600 บาท เท่านั้นที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบชำระค่าภาษีอากรจำนวน 2,906,974.72 บาท นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบในหนี้ค่าภาษีอากรของจำเลยที่ 1 ในวงเงินไม่เกิน 343,600 บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

## องค์คณะ

ไมตรี ศรีอรุณ · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · อติเทพ ถิระวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1907/2558>